

BEYAZ SAYFA

Kültür – Sanat - Edebiyat

Burçin AKTAŞ

Cansu Elif FİNDİK
CAMDAN HAYAT

Merhaba ben Şirin. Ben çok güzel bir çay bardağıyım. Çok güzel bir mutfakta kırmızı, parlak altın sarısı kulpları olan harika mutfak dolabının bize ayrılan küçük bölümünde annem ve babamla mutlu mesut yaşıyoruz. Biz bardağız ama bizim de başımızdan çok ilginç maceralar geçiyor. Mesela şimdi size beni en çok heyecanlandıran maceramı anlatmak istiyorum.

Geçen sene annem ve babamla oturup konuşurken dolap kapağı açıldı ve bizi aldılar. Kocaman bir makineye koydular. Çok korkmuştum önceleri. Sonradan yanımıza bir sürü mutfak eşyası koydular. İçerisi tıklım tıklım olmuştu. Makinenin kocaman kapısı kapandı ve makine gürültüyle titremeye başladı. Çok karanlıktı ve annemi babamı göremiyordum. Sonradan her tarafımızdan sular fışkırmaya başladı. İçerisi sıcak oldu,

köpükten etrafımı göremiyordum. Sonra tekrar su fışkırmaya başladı ve nihayet köpüklerden kurtulduk. Hepimiz tertemiz olduk. Daha sonra annemi gördüm. Yanına gittim ve “Anne ben çok korktum.” dedim. Annem de : “ Hayır yavrum, korkmana gerek yok. Bu makinenin adına bulaşık makinesi denir. Bak hepimiz tertemiz olduk.” dedi. Bana adı çok garip gelmişti. Bir süre sonra makinenin kapısı tekrar açıldı ve bizi tek tek kurulamaya başladılar. Bu arada ev sahibi annemi alırken tam düşürüyordu ki havada son anda yakaladı ve derin bir ohh çektik. O an kalbim çıkacak sandım. Anneme bir şey olsa ben ne yapardım?

Sonunda yine mutlu yuvamıza döndük ve annem, babamla yan yanaydık. Sıcak su bizi iyice mayıştırmıştı. Üzerimize bir ağırlık çöktü. Gözlerimiz uykuya direnemedi ve sahiplerimizin dudaklarına dokunma umuduyla uzun bir geceye gözlerimizi kapattık.

Melike ÇAKIRGÖZ
SAVAŞ ÇOCUKLARI

Ey insanoğlu!
Yediğin önünde, yemediğin arkanda.
Bir kuş sütü eksik sofranda
Nasıl olsa evin de var, barkında.

Gülüyor, eğleniyor, coşuyorsun
Her gün statlara, konserlere koşuyorsun
Şen kahkahalarını her yerde atıyorsun
Savaşta ölen çocukları görmüyor musun?

Her gün bomba değmiyor duvarına, taşına
Kalmıyorsun şu kara dünyada tek başına
Zehir katan yok senin aşına
Kimse bakmıyor ölen çocukların yaşına

Duymuyor musun acıları, haykırıışları?
Görmüyor musun “bizi kurtarın”
Diyen masum bakışları?
Kulaklarından nasıl çıkıyor yalvarışları?
Semaları aştı, semaları aştı yakarıışları.

Ey Rabbim, bitsin artık savaş
Tüm insanlar olsun sarmaş dolaş
Parolamız olsun: Sevgini paylaş
Haydi durma sıra sende arkadaş

Eda Nur CENGİZ
EĞİTİM NEFERLERİ

Öğretmen... tek kelime belki ama çok şey anlatır insana. Sevgiyi, saygıyı, dürüstlüğü, çalışkanlığı... iyiye güzele dair ne varsa ekleyebiliriz aslında bu listeye. Öğretmenlerimiz için ne desek, ne yazsak azdır.

Hangimiz onların tezgâhından geçmedik ki? Tertemiz, işlenmemiş olarak, ellerimiz daha küçücükken tanıştık sizinle. Çoğumuz ürkek birer ceylan gibi ayaklarımız titreye titreye girdik sınıfa. Siz ise kollarınızı açmış, sevgi dolu sinenize koşmamızı bekliyordunuz. Tüm sevginizle bizi bekliyordunuz. Güldüğünde gözlerinin içi gülen, sevgisiyle içimizi ısıtan, mum gibi yanıp kendi erimesine rağmen bize ışık saçan, hayatı bize öğreten siz eğitim neferlerini nasıl anlatabilir insan? Sizin öğrettiğiniz kelimeler yetersiz kalır sizi anlatmaya. “Öğretmenlik kutsaldır.” derler. Gerçekten de öyledir. Peygamber mesleğidir bence. Peygamberlerimiz gibi bizlere iyiyi, doğruyu bilgiyi öğreten...

Hız. Ali'nin de dediği gibi kırk yıl kölesi olmalı insan. Dinimizin ilk emri olan “oku”mayı öğrettiniz bize. Peygamber efendimizin de buyurduğu gibi “İlim Çin’de de olsa gidiniz.” Sözündeki ilmin kapısını sonuna kadar açtınız. Bu kutsal meslek elbette kolay değil. Çoğu zaman kendi çocuklarınızla ilgilenmediniz bizimle ilgilenmekten.

Ülkemin dört bir köşesinde karda, kışta tüm zorluklara rağmen bayrağımızın dalgalandığı her yere eğitim ateşini yakmak için gittiniz. Vatan, millet, bayrak sevgisi aşıladınız küçücük fidanlara. Atatürk’ü, Mevlana’yı, Fatih Sultan Mehmet’i anlattınız bize. Örnek oldunuz tüm benliğinizle.

Ana, baba, arkadaş, sırdaş oldunuz, yeri geldi şehit... Öğrencilerinizde öğrenme ateşini yakayım derken siz yandınız bazen. Burnu akan çocuğa tiksindenmeden koştunuz. Düşüp bir tarafını yaralayana doktor oldunuz. Okulun yıkık duvarlarını ören, camlarını tamir eden usta oldunuz, vatan oldunuz, millet oldunuz Necmettin ve Aybuke öğretmenlerimiz gibi bayrak oldunuz. En önemlisi o genç fidanlarının umudu oldunuz. Dağ köyünde hiçbir umudu olmayan, okutulmayan kız çocuklarına ışık oldunuz. Aldınız tertemiz işlenmemiş beyinlerimizi tek tek nakış gibi işlediniz. Hamur yoğurur gibi yoğurup şekil verdiniz kişiliğimize.

Geleceğe yön veren, yarımın Cumhurbaşkanı, doktorunu, işçisini, çiftçisini yetiştiren siz değerli öğretmenlerimizin hakkını asla ödemeyiz. Sizin yaktığınız bu ışıkla geleceğimiz daha aydınlık. Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk’ün de dediği gibi : “Öğretmenler yeni nesil sizin eseriniz olacaktır.” Geleceğimizin mimarları iyi ki varsınız...

Gözlerimi ışıktan açamıyordum. Bu ışık, hayata gözlerini yeni açan biri için oldukça fazlaydı. Yavaş yavaş gözlerim ortama alışırken biraz ıslaklık ve ardından da bir sıcaklık hissettim. Bu sıcaklık anneme ait olmalıydı. Hani beni karnında taşıyan ve beni bu karmaşık dünyaya getiren. Annemin dışında küçük bir kız çocuğu ve iri yapılı bir kadın daha vardı etrafımda. Küçük kızın şen kahkahaları sarmıştı odayı. Şen kahkahalara inat iri kadın da tüm çirkinliğiyle suratını asmış, bana bakıyordu. Etrafıma bakındığımda hiç tanımadığım eşyalar, tanımadığım nesnelere vardı. Sonra ayağa kalkmaya çalıştım. Önce nerdeyse kırılacak kadar narin olan ön ayaklarımın üzerine bastım. Tam arka ayaklarımın üzerine de kalkacaktım ki yere düşüverdim. Neyse ki annem vardı. Onun da desteği ile zar zor birkaç adım attım ve tekrar yere yığılıverdim. Annem hemen yanıma gelerek beni yalamaya başladı. Nasıl mı? Haa bu arada size kendimi tanıtmayı unuttum. Ben bir kedi yavrusuyum. Birkaç ay önce dünyaya geldim. Sahi siz ne sanmıştınız?

Hayatımdaki ilk iki hafta geçmişti bile. Her şey o kadar güzeldi ki... Annemin nefis sütü sobanın sıcaklığı ve yumuşacık minderim. Bu iki hafta içinde yürümeyi bile öğrenmiştim. Artık evin içinde dört dolanıyor adının Meltem olduğunu öğrendiğim evin küçük kızıyla oyunlar oynuyordum. Meltem benimle oynamaktan çok mutluydu. Ama evin hanımı için aynı şeyleri söyleyemem. Kadının anlam veremediğim kötü bakışları hep üzerimdeydi. Birkaç sevgi gösterisinde bulunmama rağmen hiç orali olmadı. Beni sevmediğini anlıyordum ama anlayamadığım şey sebebiydi.

Üçüncü haftanın içinde evin hanımı elinde bir kutu ile geldi. Kutunun içine en sevdiğim birkaç bisküviden koymuş ve benim yememi istiyordu. Bu iyiliğini görünce önce şaşırıp ama bu güzel teklifi geri çeviremezdim. Bir zıplayıp kucığına oradan da kutunun içine geçtim. Sonra birden her yer karardı. Kutu ve içindeki zavallı ben sallanmaya başladım. Anlaşılan beni bir yere götürüyordu ama nereye? Meltem'e ve anneme sesimi duyurabilmek için birkaç kez miyavladım ama beni duyan olmadı. Bu arada dış kapının kapandığını duydum. Kadın artık daha hızlı adımlar atıyordu. Anlaşılan benden bir an önce kurtulmak istiyordu. Dışarıdan o kadar çok ses geliyordu ki bir an korkmaya başladım. Korna sesleri, sokak satıcılarının sesleri, yol çalışması yapan işçilerin sesleri ve daha bir çok ses birbirine karışmıştı. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama birden durduk. Beni yere bıraktı. Ben korkudan kımıldayamıyordum.

Ne kadar öyle bekledim hatırlamıyorum. Sonra bütün cesaretimi toplayıp karton kutunun kapağını yavaşça kaldırmaya başladım.

Allah'ım yine ışık. İlk doğduğum gün aklıma geldi. Belki de bugün benim ikinci doğum günümdü. Ama bir farkla: Annem yanımda yoktu. Gözlerim bu ışığa da alıştı ve etrafımdakileri daha rahat seçebiliyordum. Gözlerim hemen annemi aradı ama bulamadı. Yoldan geçen bir sürü insan vardı. Bir o kadar da kornalarını patlatmaya yemin etmiş şoförler. Araba sesi, egzoz sesi ve insanların gürültüsü derken tekrar korkmaya başladım. Kutudan zor da olsa çıkmayı başardım ve ezilme korkusuyla duvarın kenarına iliştim. İyi de şimdi ben ne yapacaktım. Küçük ve sahipsiz bir kedi ne yapardı sokaklarda? Hayatta bu kadar acemiye, anneme doyamamışken niye sokağa atılmışım? Her şey o kadar yabancı geliyordu ki! Ne yapacağımı, ne yöne gideceğimi bilemeden öylece bekledim duvar dibinde.

Hava, kararmaya başlamıştı ve annemin sıcaklığından uzak kaldığımı bilmişçesine soğumaya başlamıştı. Kafamı iyice içine çekmiş etrafı izliyordum. Bir yandan da insanlar nasıl bu kadar acımasız olabilir diye düşünüyordum. Daha küçük bir yavruyu nasıl annesinden ayrılabilir? Sözde o insandı biz ise ... Yavaş yavaş cesaretimi topladım ve geceyi biraz daha sıcak geçirebileceğim, belki de birkaç kırıntı bulacağım bir yer aramaya başladım. Birkaç ezilme tehlikesini atlattıktan sonra yolun karşısına geçtim. Niye gittiğimi, nereye gittiğimi bilmiyordum ama gidiyordum işte. Sonunda bir çöp yığını buldum. İçinden güzel kokular geliyordu. Çöpü karıştırdıktan sonra içinden hamsi kalıntıları çıktı. Anlaşılan birileri hamsi ziyafeti çekmiş ve kalanları da çöpe göndermişti. Bu da bizim kismetimiz diye düşündüm. Dünyanın çok garip bir yer olduğunu anlamaya başlıyordum galiba. Daha dün sıcak yuvamda mis gibi sütler içip kurabiyeler yerken şimdi buz gibi sokakta çöpten çıkan birkaç parça ile karnımı doyurmaya çalışıyordum. O kadar acıkmışım ki ağzımı yüzümü bulaştırma bulaştırma hamsileri yedim. Karnım doymuştu. Şimdi sıra yatacak sıcak bir yer bulmaya gelmişti. Etrafıma baktığımda sokakta başıboş dolaşan ne kadar çok hayvan vardı. İnsanların hani "sokak hayvanı" dedikleri cinsten. Hâlbuki her insan bir tane hayvanı alsa, beslese sokakta ne üşüyen kedi kalır ne de aç yatan köpek. Sonunda kuytu bir apartman girişi buldum. Kısmen de olsa sıcak sayılabilir. Sokak ortasında donmaktan iyiydi yanı. Bütün gün yaşadığım macera, yorgunluk ve karnımın tokluğu uykumu getirmişti. Gözlerim kendiliğinden kapanıyordu. Ben sokakta nasıl yaşarım, ne yaparım

derken uykuya dalmışım. Ne kadar uyudum, nasıl uyudum farkında değildim. Gözlerimi "Aman Allah'ım ne kadar şeker şey bu!" çılgıyla açtım. Allah'ım yine yoğun ışık vardı ve ben yine gözümü açamıyordum. Yoksa yeniden mi doğuyordum-sonucunu düşünürsek galiba öyle oldu-. Genç bir kadının ellerinde öpücük yağmuruna tutuluyordum. Yanındaki genç ve yakışıklı adam da güler bakıyordu bize. Ben uyurken apartmana giren sakinlerden Feyza Hanım beni görmüş ve bana acıdığı için sessizce alıp evine çıkarmış. Dairenin ışığını açıp da beni aydınlıkta görünce de güzelliğime dayanamamış basmış çılgılığı. Neyse efendim lafı uzatmayalım. Artık benim de bir yuvam var. Benim dışımda evde iki kedi daha var. Demek ki bu çift tam bir kedi ailesi. Sıcak bir minderim, kendime ait bir tasım ve sıcak kalorifer kenarı yatağım var. Artık bir adım da var benim: Hamsi. Feyza Hanım beni bulduğu gece her tarafım hamsi koktuğu için bu adı koymuş bana. Bu arada siz insanlara haksızlık ettiğimin farkına vardım. Hepinizin kötü yürekli, yavrularını annelerinden ayıran kişiler olduğunuzu düşündüğüm için affedin beni. Ben şanslıydım, kısa sürede kendime yuva buldum. Ya diğerleri? Haydi biraz daha gayret!

Esra SAFTER BİR SERÇE

Hatırlar mısınız öğretmenim?
Bir pencerenin önünde
Büyük bir ağaç vardı
Ve o ağaçta da bir serçe

Her zaman siz gelmeden önce
Gelirdi o serçe
Her gün siz sınıftan çıkınca
Uçardı o serçe de

Sizi hep derste dinlerdi
Siz soru sorunca hep öterdi
O serçe sizi çok severdi
Öğretmenim işte benim o serçe

Sizi hayranlıkla dinler ve izlerdim
Hep sizinle olmak isterdim
İşte şimdi size söyledim
Sizdin benim en sevdiğim.

Özgenaz SAKAL BABAM

Akşam oldu, hava karardı
Beni yine derin düşünceler sardı.
O içimde hep vardı
Önce koklar sonra uzun uzun bakardı

Gitti bir yıl önce
Geri gelir dedim kendimce
Gözledim yolunu gündüz, gece
Derdimi yazdım hep hece hece

O gidince yeri boş kaldı
Yokluğunun acısını ciğerlerime saldı
Gözlerimden yaş sel oldu boşaldı
Babam, yüreğim sende kaldı.

Nisanur KARABAL SİRKE Mİ LİMON MU?

Öğretmenimiz her dönem olduğu gibi bu dönemde okul dergisi çıkacağını söylediğinde çok mutlu oldum. Çünkü ben de bu dergide görev almak istiyordum. Daha önceki sayılarda da yazılar gönderdim ama maalesef dergide yayınlanmamıştı. Bu sefer daha çok çalışıp, daha güzel eserler vermeyi planlıyordum.

Düşünmeye başladım acaba hangi konuda yazmalıydım. Aklıma birçok konu geldi aslında ama nedense içime bir türlü sinmiyordu. Acaba ne ile ilgili yazmalıydım? Çevre kirliliği ile yazsam çok sıradan bir konu olacaktı. Yoksa kitap okumanın önemini anlatan bir yazı mı yazmalıydım? Çok önemli bir konu olmasına rağmen nedense içimden bu konuyu ele almak gelmedi. Ben evde ne yazacağımı kara kara düşünürken annem harıl harıl kış hazırlarıyla uğraşıyordu. Zavallı anacığım kendini harap ediyordu. Salçayı kaynatmış, soba ve bacaları temizlemiş, kurutmalık patlıcan vb. sebzeleri kurutmuş ve benim sayarken bile yorulduğum işleri tek başına halledivermişti. O gün de turşu kurmakla meşguldü. O an kafamda lambalar yanıp sönmeye başladı. Doğup büyüdüğüm canım memleketimin medar-ı iftiharını "turşu" ile ilgili bir yazı yazmalıydım. Belki de ilçemi tanıtmada benim de az da olsa bir katkımlı olabilirdi. Konuyu bulmuş olmamın gönül rahatlığıyla güzel bir uykunun ardından ertesi gün konuyu sıra arkadaşım Feraye'ye açtım. O da fikrimi çok beğendi ve bana bu konuda yardımcı olabileceğini söyledi. Peki turşu yapımını bize en iyi kim anlatırdı? Tabii ki annemden sonra. Feraye turşu yapımını en iyi turşucular bilir, dedi ve onlarla röportaj yapmamızı önerdi. Bu fikri çok beğenmişim ve ertesi gün ailelerimizden izin alarak turşucuya gittik.

Yol boyunca "Neşeli Günler" filmindeki o meşhur sahne aklımda dönüp durdu. Hani Adile Naşit ile Münir Özkul'un o tatlı atışması: Turşunun iyisi limonla mı olur sirkeyle mi? Sahi hangisiyle daha güzel olur? Neyse zaten turşucuya az kalmıştı biraz sonra öğrenecektim. Dükkandan içeri girdiğimde gülen yüzü ile bizi yaşlı bir amca karşıladı. Hayatın vermiş olduğu yorgunluk yüzlerindeki çizgilerden anlaşılıyordu. Saçları ağarmış, hafif beli bükülmüştü amcanın. Ama yıllar neşesinden ve gülen gözlerinden bir şey eksiltmemişti. Bize hoş geldiniz derken gözlerinin içi gülüyordu resmen. Daha şimdiden kanım çok ısınmıştı bu yaşlı tatlı amcaya. Önce kendimizi tanıttık ve buraya gelişi amacımızı söyledik. Kendisiyle röportaj yapacağımızı söyleyince önce şaşırıldı ama kısa sürede şaşkınlığı üzerinden atıp bizi sandalyelere buyur etti.

Sandalyeye oturduktan sonra çevreyi incelemeye başladım. Çeşit çeşit turşular yan yana dizilmiş sahiplerini bekliyorlardı. O kadar çok çeşit turşu vardı ki bazı sebzelerin adını dahi bilmiyordum. Küçük hoş bir dükkandı burası. Ben etrafı incelerken bir şey içip içmeyeceğimizi sordu yaşlı amca. Biz teşekkür edip sorularımıza geçtik. Adının Mustafa olduğunu öğrendiğimiz yaşlı amcamıza önce Feraye sordu: "Sizce iyi bir turşu nasıl kurulur?" Mustafa amca düşünmeden cevap verdi. "Bakın çocuklar, turşu kurmadan önce turşu kuracağımız malzemeyi iyi seçmemiz lazım." Orda duran salatalık turşusunu göstererek: "Mesela bunu ele alalım. Salatalıkları iyi seçmemiz lazım. Salatalıklar çok büyük olmamalı. Ve bence en önemlisi Çubuk'uğumuzun salatalığı olmalı. Çünkü ilçemizin suyu, toprağı bambaşka. Malzemeleri iyice yıkadıktan sonra turşuyu kuracağımız kaba (bazen plastik bazen cam oluyor bu) yerleştiririz. Suyunu, sirkesini, limonunu ve tuzunu çok iyi ayarlamak lazım. O da biraz ustalık istiyor işte. Göz kararı deriz biz. Göz kararı malzemeleri koyduktan sonra ağzını hava almayacak şekilde kapatırız. Kurduğumuz turşuya göre bir iki hafta sonra turşu kıvamına gelir." Ben atılarak yol boyunca aklıma kurcalayan soruyu sordum. "Mustafa amca iyi turşu limonla mı olur sirkeyle mi?"

Mustafa amca küçük çaplı da olsa bir kahkaha attı. Yine gözlerinin içi gülüyordu. "Bu soruyu ne zaman soracaksınız diye ben de bekliyordum. Valla bu tercihe göre değişir. Yani kişinin zevkine göre. Ama biz genelde her ikisini de kullanıyoruz. Tabi kararınca."

Feraye söze karışarak: "Peki Mustafa amca hangi ürünlerden turşu yapıyorsunuz. Yani biz en çok biber ve salatalık turşusunu biliyoruz ama gördüğüm kadarıyla çeşit çeşit turşu var." Mustafa amca dükkandaki turşulara gururla göz gezdirdikten sonra "Olmaz mı güzel kızım. salatalık, lahana, biber, yeşil domates, yaban eriği, acur, havuç, kabak, fasulye, pancar, ayva, elma... bunların hepsinden turşu yapılır. Ama en çok sevilen biber, salatalık ve domates turşusudur."

"Peki Mustafa amca turşuculuk mesleği ile ilgili ne söylemek istersiniz. Yani, mesleğinizin geleceğini nasıl görüyorsunuz?" diye atıldım ben. Mustafa amca derin bir iç çektikten sonra "Vallahi kızım ne desem bilmem ki! Tabi eskisi gibi elde turşu kurmalar azaldı. Şimdi işler biraz daha makineleşti. Şükürler olsun ilçemizde bu makineleşme çok değil. Belki de turşularımızın lezzeti buradan geliyor. Gelecekte de pek kaybolacağını düşünmüyorum. Gıda sektörü her zaman işler. Maalesef bazı meslekler yok olmak üzere." Bu arada dükkana birkaç müşteri giriyor. Mustafa amca onlarla ilgilenmek üzere bizden müsaade alıp yanımızdan ayrıldı. Yine gülen gözleriyle müşterilerini karşıladı. Biz de Feraye ile göz göze geldik. Feraye saati işaret ederek vaktin çok geçtiğini söyledi. Artık izin isteyip kalkmalıydık. Ama son bir soru daha vardı sorulacak.

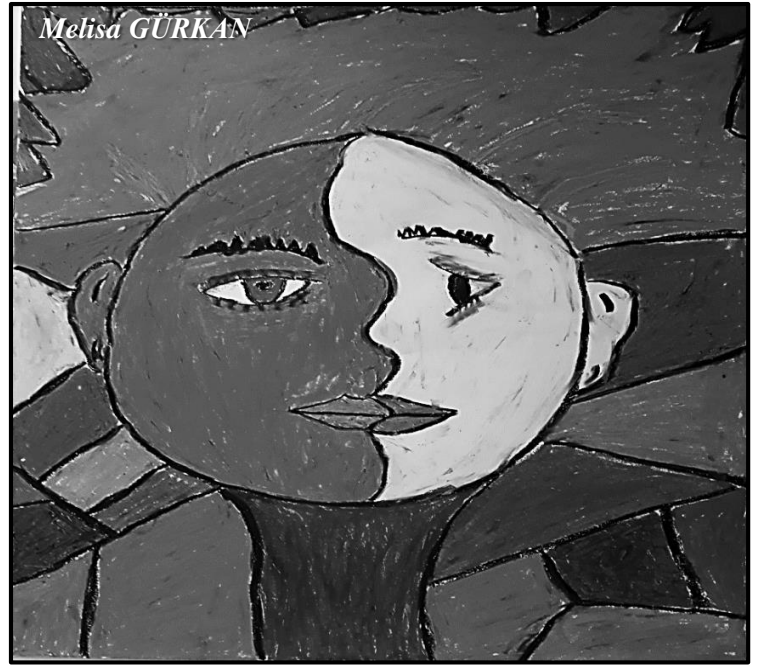
Mustafa amca işini hallettikten sonra yanımıza geldi. "Eee nerede kalmıştık bakalım hanım kızlar?" diye sordu. Ben söz alarak: "Mustafa amca vakit çok geç oldu artık kalkmamız lazım ancak son bir soru sormak istiyorum." Mustafa amca başını sallayarak "Tabi, elbette sor bakalım güzel kızım." dedi. "Mustafa amca bu işin sırrı ne? Yani herkes dediğiniz bu tarifi uygulayarak turşusunu yapıyor ama bu lezzete ulaşamıyor. Bu işin bir sırrı, püf noktası olması lazım. Sizce nedir?" Mustafa amca önce bizi dinleyen birinin olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Bize biraz daha yaklaşarak "Küçük hanımlar size bu işin sırrını söyleyeyim mi?" dedi fısıldayarak. Biz de aynı anda ve heyecanla "Evet!" diye bağırdık. Mustafa amca sanki bizi dinleyen birileri varmış gibi ellerini ağzına siper ederek: "Sevgi" dedi fısıldayarak ve devam etti: "Biz işimizi yaparken önce besmele çeker sonra da içine sevgimizi katarız." dedi. Bu cevap ikimizi de tatmin etmişti. Sonra izin isteyerek ve teşekkürlerimizi sunarak müsaade istedik.

Yine yol boyunca düşüncelere daldım. Mustafa amca haklıydı. Ne yaparsak yapalım işimizi severek yapmalıydık. İşimize aşk ile sarılmalıydık. Sonra annem geldi aklıma. Yıllardır lezzetli yemek ve turşularına o da sevgisini katıyor olmalıydı. Yoksa bu kadar güzel yemekleri nasıl yapacaktı? Sevgi olmasaydı bu kadar sıkıntıya, zahmete katlanır mıydı kadıncağzı? Belki de, belki de hayatın sırrıydı bu sevgi. Ne dersiniz? Sizce de öyle mi?

Uzun ve zorlu bir okul dönemini bitirmiş, sınav stresini yenmiş ve ailemden çok gördüğüm testleri yırtmış atmıştım. Çünkü adının bile biz öğrencileri güldürmeye yettiği yaz tatili gelmişti. Artık sabahları telefonun çalan alarmı yoktu. İstedğim zaman uyanıyordum. Ama o gün erken saatlerde telefonum çaldı. Uyku sersemliği ile alarm sandım, kapatacaktım ki telefonda kuzenimin ismini gördüm. Sabah sabah bu beni niye arardı ki? Bir şey mi oldu düşüncesiyle hemen telefonu açtım. Kuzenim Ema tüm cıvıltısıyla günaydın diye bağırdı. Anladım ki telaşlanacak bir şey yoktu. Kuzenim hemen hazırlanmamı, ailemden izin aldığımı ve bir an önce kapının önünde olmamı söyledi. Çünkü "Atlar Diyarı"na gidiyoruz dedi. Ben ne dediğini anlamasam da sonradan Türkçe dersinde okuduğumuz metin aklıma geldi. Ema "Atlar Diyarı" derken Nevşehir'den bahsediyordu. Amcamlar gezmek için ve Ema'nın da ısrarı üzerine oraya gitmeye karar vermişler. Giderken beni de almak istemişler. Ailem de hem karne hediyesi olsun hem de yeni yerler keşfedeyim diye bana böyle sürpriz yapmışlar.

Korna sesini duyar duymaz hemen çıktım kapıya. Ema mutluluktan uçuyor, gideceğimiz yer hakkında yaptığı araştırmaları heyecanla anlatıyordu. Ankara-Nevşehir arası; köyleri, tarlaları ve geniş bozkırı seyrederek geçti. İlk durağımız Hacıbektaş ilçesinde bulunan Hacı Bektaş-ı Veli türbesiydi. Horasan'dan göçüp gelen, dinimizin yayılmasında önemli paya sahip olan Hacı Bektaş-ı Veli'ye dualarımızı edip aslanlı çeşmesinden de suyumuzu içip yola devam ettik. Daha gezilecek çok yerimiz vardı. İkinci durağımız ise sallanan köprüsü ve çanak-çömleğiyle meşhur ilçesi olan Avanos'tu. Çömlek atölyelerine girdik ve çömleğin nasıl yapıldığını izledik. Hatta Ema sonu hüsrana da olsa vazo yapmayı denedi. Ben cesaret edemedim ama sizin yolunuz düşerse mutlaka siz de deneyin. Kızılırmak'ın üzerine kurulu köprüden geçtik. Sallandığı için biraz korksam da çığlıklar atarak geçtik. Bir sonraki durağımız ise Göreme'di. Tam bir doğa harikası. İlk Hristiyan'ların gördükleri baskıdan kaçmak için yaptıkları gizemli devasa yapılar karşımızda duruyordu. Hepimizin bildiği gibi sönmüş volkanik bir dağ olan Erciyes dağının püskürttüğü lavlar soğuyarak işlemesi kolay bir hal almış. Ve insanlar oradaki toprak tabakasını işleyerek kilise, ev, ahır yapmışlar ve dinlerini gizli gizli orada yaşamışlar. Bu bilgileri nerden mi biliyorum? Ema sağ olsun. Elinde tableti gittiğimiz her yer hakkında bir rehber edasında bilgi verdi.

Öğle vakti gelmiş biz iyice acıkmıştık. Yengemin evde hazırladığı yiyecekleri bir güzel yedikten sonra kaldığımız yerden devam ettik. Sırada Uçhisar vardı. Yüksekliğini hatırlayamadığım devasa bir kale. Zar zor tırmandık. Merdivenler oldukça dikti ve dikkat etmezsek aşağı yuvarlanabilirdik. Sonunda zirveye çıktık. Ama çıkmamıza değmişti. Tüm Kapadokya ayaklarımızın altındaydı. Bu manzarayı bulup da fotoğraf çekmemek olur mu? Şekilden şekle girerek öz çekimlerimizi yapıktan sonra aşağı indik. Kalenin diplerinde seyyar satıcıları görebilirsiniz. Yöresel yiyecekler, hediyelik eşyalar ve benim en çok dikkatimi çeken bezden bebekler. Ardından sırasıyla Ortahisar, Ürgüp ve Derinkuyu'yu gezdik. Ortahisar ile Ürgüp birbirine benziyordu aslında. Birbirinin devamı gibiydi. Ürgüp'te dizilerin çekildiği yerleri gezdik. Yengem özellikle bir dönem çok izlenen, bizim sadece büyüklerden adını duyduğumuz "Asmalı Konak" dizisinin çekimlerinin yapıldığı yerleri gezdirdi.

Melisa GÜRKAN

Son durağımız ise Derinkuyu idi. Yerin yedi kat altına indik. Çoğu yerden eğilerek geçmek zorunda kaldık. Demek ki insanlar hayatta kalabilmek için neler yapabiliyormuş.

Artık güneş yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Gün bitmişti ama biz de bitmiştik. Dağ tepe dolaştık gün boyu. Arabaya bindikten on dakika sonrasını hatırlamıyorum zaten. Gözlerimi açtığımda evimizin önüne gelmiştik bile. Amcamlara teşekkür edip eve çıktım. Annelere selam verip doğruca odama geçtim. Çünkü uykuma devam etmeliydim. Hiç unutamayacağım güzel bir gezi olmuştu benim için. Bu duygularla kafamı yastığa koymamla derin bir uykuya dalmam bir oldu zaten.

Fatma BAKIŞKAN **DOSTLUK**

Dostluk en önemli şey şu dünyada
Sevmek ve sevilmek bir arada
Tek şey isteriz şu hayatta:
Dostlarımızla olalım hep yan yana

Herkesi çok seversen eğer
Artar birden çevrendeki değer
Sana verdikleri şeyse meğer
Mutluluk ve gülümsemeler

Unutma! Ne kadar seversen o kadar sevilirsin
Yanıdakilere hep önem verirsin
Onlarla güler onlarla sevinirsin
Dostlar hep yanındadır bunu bilirsin.

Kaybetmeyelim onları, kıymetini bilelim
Onlarla sevinip onlarla üzülelim
Hep sevelim, sevillelim
Birbirimizi hiç kaybetmeyelim

İMTİYAZ SAHİBİ

Mehmet TEKİN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yaşar ÇALIŞIR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Deniz TOPÇU

GÖRSEL DANIŞMAN

Miraç ÖMÜR

YAYIN KURULU

Deniz TOPÇU

Fatih KARAKÜTÜK

Yaşar ÇALIŞIR

OKUL ADRES TELEFON

YILDIRIM BEYAZIT ORTAOKULU

Yıldırım Beyazıt Mah. Fatih Sok. NO:2/A Blok

ÇUBUK/ANKARA Tel: 0312 838 48 05